

[Arbejdsministeren]

stributionen og i små forretninger, hvor man ikke kan beskæftige unge, men hvor ægtefællerne i produktionen har en meget stor arbejdsbyrde. Vi vil gerne sammen med organisationerne lægge tingene sådan til rette, at mange tusinde unge ad den vej kan beskæftiges.

Det ottende punkt har at gøre med, om vi har mulighed for at bruge de unge arbejdsløse til at udføre mange af de opgaver for borgerne, som ellers ikke bliver udført.

Det niende punkt omtalt af statsministeren er vort ønske om, at vi kan afbureaukratisere de procedurer, der skal anvendes. Det bliver svært, det ved vi godt. Det er svært at få mange statslige og kommunale apparater til at fungere sammen, det er svært at overvinde i øvrigt berettiget interesse fra lønmodtageres, og arbejdsgiveres side i at have medindflydelse, det er svært, når man også ønsker at inddrage de unge selv, og det er svært, når man gerne vil inddrage andre end de etablerede organisationer i proceduren. Alligevel skal det gøres.

Et af de ønsker, vi har, er ønsket om, at virksomhederne og de unge kun har ét sted at henvende sig, og sådan at man skal have svar på sit andragende inden for bestemte frister, ja, vi har endda den revolutionære tanke, at hvis man ikke har hørt noget inden for en bestemt kortere frist, skal svaret normalt være ja.

Endelig for det tiende er der et spørgsmål, som praktisk talt ikke har været berørt i debatten i dag, og det er spørgsmålet om økonomi.

Vi ved, at det vil koste penge at løse ungdomsarbejdsløshedsproblemet eller i hvert fald komme i gang med en løsning af ungdomsarbejdsløshedsproblemet. Vi ved imidlertid også, at det koster mange penge at lade være at gøre noget ved problemet.

Staten vil ikke smide ansvaret fra sig. Staten vil ikke, som hr. Hans Jørgen Holm sagde det før, kaste problemet i hovedet på virksomhederne og kommunerne. På den anden side har staten meget vanskeligt ved at forestille sig, hvordan opgaven kan løses uden om virksomhederne og uden om kommunerne. Vi ved, at vi i forvejen fra statens side bruger mange penge, men vi er parate til at give dem en mere aktiv anvendelse, og til at skyde penge ind dér, hvor det er positivt, f.eks. ved bygning af de nødvendige skoler,

bedre udnyttelse af de uddannelsesinstitutioner, vi i forvejen har.

Hvad er det for en byrde, vi har sagt til kommunerne at de for deres vedkommende skal bære? Ja, det, vi har peget på, er en fordobling af det bidrag, kommunerne i dag afsætter til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, altså en fordobling fra 60 kr. til 120 kr. Når man tænker på, at der bruges 4.000 kr. pr. dansker alene i arbejdsløshedsunderstøttelse, burde dette tal ikke kunne forskrække.

Alligevel er vi selvfølgelig parate til at diskutere også de økonomiske konsekvenser med de kommunale organisationer.

På disse ti punkter har regeringen lagt op til en dialog, og vi har selvfølgelig fået meget blandede svar her i dag. Jeg skal starte med det positive.

Jeg vil gerne sige fru Lone Dybkjær og fru Lilli Gyldenkilde tak for deres tilslutning fra henholdsvis det radikale venstres og socialistiske folkepartis side. Der kan være nuancer i opfattelsen, men jeg tror, at vi et meget langt stykke af vejen vil kunne finde frem til fælles løsninger; også i erkendelse af, at noget af det vil gøre ondt forskellige steder, tror jeg, at der skulle være en mulighed.

Jeg vil også sige til fru Grethe Fenger Møller, at fru Grethe Fenger Møller jo adskilte sig fra en række andre borgerlige ordførere ved i hvert fald at prøve at være konstruktiv i sine bemærkninger her i dag. Jeg vil gerne sige hende og fru Mimi Stilling Jakobsen tak for tilsagnet vedrørende styrkelse af uddannelsessiden.

Men jeg er nødt til at sige til både fru Grethe Fenger Møller og andre borgerlige ordførere, at dette problem ikke kan løses efter devisen: ingen pligter for nogen. Det kan ikke løses på den måde, at man siger: ingen pligter for kommunerne, ingen pligter for virksomhederne, ingen pligter for de unge. Det er i øvrigt overraskende, at selve ordet pligt er blevet et skældsord i den konservative terminologi.

Vi er af den opfattelse, at der selvfølgelig skal være tilbud i dette, der skal være fleksibilitet og åbenhed i forhandlingerne, men det kan ikke gøres, uden at nogen også påtager sig et ansvar og en pligt til at foretage sig noget effektivt. Vi har tillid til på trods af nogle skuffende meldinger – statsministeren og andre har været inde på det i dag – at det